і будеш ти як провидець ділити свій отченаш
на біле і на червоне на страх і на суєту
і вірити в очевидне що демон є серед нас
та він забажає інших неволити в цю слоту

печеного диму просить солоним дощем блука
і усмішка його боса як шибениця тонка
приносити в жертву людям наївних таких людей
і хай його потім судять він інших собі знайде

поранених не злічити живих не переживеш
за нами і понад нами до вік доросла стерня
помножити на причастя короні органи веж
і груди нехай накриє розпукнуте каменя

несила судити соком хіба що сухим стеблом
історія зависоко і господа замело
і місяць як паралітик кульгає серед золи
і ти мені кажеш квіти такі самі як воли

і просиш пучок прощення і воду на груди ллєш
за іншими трумни носиш над іншими б'єш хрести
і кажеш що очевидно наш демон тонкий спориш
чиє хутірне насіння у роті не донести